

UCHWAŁA

Dnia 16 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek

SSN Irena Gromska-Szuster (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Bartczak

w sprawie z powództwa E. M.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta P.
o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,
po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym
w dniu 16 listopada 2012 r.,
zagadnienia prawnego przedstawionego
przez Sąd Okręgowy w P.
postanowieniem z dnia 11 maja 2012 r.,

"Czy w przypadku ustanowienia odrębnej własności lokalu użytkowego na cele parkingowe na nieruchomości oddanej wcześniej w użytkowanie wieczyste w celu mieszkaniowym zachodzi podstawa do zmiany stawki procentowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu przewidzianej art. 72 ust. 3 punkt 4 i 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz.U. z 2010 r., Nr 102 poz. 651) z 1% na 3% w trybie art. 73 ust. 2 w zw. z art. 73 ust. 2a punkt 1 tej ustawy, jeżeli ustanowienie odrębnej własności tego lokalu nie spowodowało faktycznej zmiany przeznaczenia pomieszczenia stanowiącego ten lokal?"

podjął uchwałę:

Ustanowienie odrębnej własności lokalu użytkowego na cele parkingowe w budynku wzniesionym na nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste pod budownictwo mieszkaniowe stanowi wystarczającą przesłankę umożliwiającą zmianę stawki procentowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu na podstawie art. 73 ust. 2a w zw. z art. 73 ust. 2 i art. 72 ust. 3 pkt. 4 i 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.).

Uzasadnienie

Przedstawione przez Sąd Okręgowy zagadnienie prawne powstało przy rozpoznawaniu apelacji strony pozwanej - Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta P. od wyroku Sądu pierwszej instancji uwzględniającego powództwo E. M. o ustalenie, że stawka procentowa z tytułu użytkowania wieczystego gruntu Skarbu Państwa położonego w P. przy ul. S., oznaczonego jako działki 3/17 i 3/26, dla których prowadzona jest księga wieczysta KW /.../, przysługującego powódce w udziale wynoszącym 13991/1 670 126 części, wynosi od dnia 1 stycznia 2009 r. 1%, a nie 3%, jak proponowała strona pozwana.

W sprawie ustalone zostało, że na powyższej nieruchomości posadowiony jest budynek mieszkalny z wyodrębnionymi lokalami mieszkalnymi, z których jeden stanowi własność powódki. Na najniższej kondygnacji budynku znajduje się hala garażowa z miejscami parkingowymi służącymi do użytku mieszkańców budynku. Hala ta stanowi odrębną nieruchomość lokalową, dla której prowadzona jest księga wieczysta KW /.../. Powódka jest współwłaścicielką lokalu niemieszkalnego - hali garażowej - i współużytkownikiem wieczystym nieruchomości gruntowej, na której posadowiony jest budynek mieszkalny. Przeznaczenie obydwu działek zapisane w dziale I-O ksiąg wieczystych jest określone jako tereny mieszkaniowe. Nieruchomość oddana została w użytkowanie wieczyste na cele mieszkaniowe. Stawka opłaty rocznej za prawo użytkowania wieczystego gruntu wynosiła do końca 2008 r. 1%.

W dniu 28 listopada 2008 r. stawka ta została wypowiedziana przez organ działający w imieniu właściciela, który zaproponował powódce od dnia 1 stycznia 2009 r. opłatę roczną według stawki 3%, od czego powódka wniosła odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P., które orzeczeniem z dnia 25 listopada 2010r. uwzględniło odwołanie ustalając, że obowiązującą stawką procentową opłaty rocznej jest stawka 1%.

Od orzeczenia tego wniósł sprzeciw Skarb Państwa - Prezydent Miasta P., jednakże Sąd Rejonowy P. podzielił w tym przedmiocie stanowisko powódki i Samorządowego Kolegium Odwoławczego stwierdzając, że w świetle art. 73 ust. 1,

2 i 2a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm. - dalej: „u.g.n.”) nie ma podstaw do podwyższenia stawki procentowej opłaty rocznej gdyż cel, na który oddano nieruchomość w użytkowanie wieczyste, nie uległ zmianie. Mimo wyodrębnienia lokalu niemieszkalnego, nieruchomość nadal jest użytkowana na szeroko rozumiane cele mieszkaniowe, gdyż lokal ten służy mieszkańcom budynku, posiadającym w nim odrębne nieruchomości mieszkaniowe, do przechowywania samochodów, pełni więc funkcje pomocnicze dla lokali mieszkalnych, realizując tym samym jedną z szeroko rozumianych funkcji mieszkaniowych.

Sąd Okręgowy, rozpoznając apelację strony pozwanej, powziął poważną wątpliwość prawną przedstawioną w skierowanym do Sądu Najwyższego pytaniu wskazując, że po nowelizacji przepisu art. 73 u.g.n. przez dodanie ustępu 2a, co nastąpiło z dniem 22 października 2007 r. na podstawie ustawy z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 173, poz. 1218 – dalej: „ustawa nowelizacyjna z dnia 24 sierpnia 2007 r.”), wykładnia tego przepisu budzi poważne wątpliwości i wywołuje rozbieżności w orzecznictwie Sądu Okręgowego w P.

Wskazał, że w orzecznictwie tego Sądu prezentowane jest zarówno stanowisko, iż przepis art. 73 ust. 2a zawiera samoistne, szczególne podstawy zmiany wysokości stawki procentowej opłaty rocznej i nie wymaga do zmiany stawki spełnienia także przesłanek wskazanych w art. 73 ust. 2, a więc trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości powodującej zmianę celu, na który została ona oddana w użytkowanie wieczyste, jak i stanowisko, że do sytuacji określonych w art. 73 ust. 2a należy stosować wprost i w całości uregulowanie przewidziane w art. 73 ust. 2, a zatem samo ustanowienie odrębnej własności lokalu, którego przeznaczenie jest inne niż cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste, nie jest wystarczającą podstawą zmiany stawki opłaty rocznej, konieczna jest także trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości powodująca zmianę celu, na który została ona oddana w użytkowanie wieczyste a taką zmianą nie jest wyodrębnienie lokalu garażowego z nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste na cele mieszkaniowe, bowiem lokal taki realizuje pośrednio szeroko rozumiane cele mieszkaniowe. Jeżeli zatem

współwłaściciele korzystają z nieruchomości niezmiennie w taki sam sposób od początku, to jest mieszkają w swoich lokalach mieszkalnych i przechowują swoje samochody w hali garażowej, to sama zmiana statusu prawnego tej hali, stanowiącej początkowo część wspólną nieruchomości a obecnie odrębną nieruchomości współwłaścicieli, nie stanowi podstawy do zmiany stawki procentowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste gruntu.

W ocenie Sądu Okręgowego przedstawiającego zagadnienie prawne, do sytuacji określonej w art. 73 ust. 2a należy stosować wprost i w całości wymagania przewidziane w art. 73 ust. 2, jednak nie jest przekonująca, jego zdaniem, rozszerzająca wykładnia pojęcia „cele mieszkaniowe”, obejmująca też nieruchomość, na której powstał lokal użytkowy - garaż, nie będący niewątpliwie lokalem przeznaczonym na cele mieszkaniowe. Sąd Okręgowy stwierdził, że zmiana art. 73 przez dodanie ust. 2a zmierzała do tego, aby w przypadku ustanowienia odrębnej własności lokalu możliwa była zmiana stawki procentowej opłaty rocznej, jeżeli zmieni się sposób korzystania z gruntu powodujący zmianę celu, na który oddano nieruchomość w użytkowanie wieczyste, co miało uwzględniać postulat sprawiedliwości. Jednak z tego punktu widzenia mogą występować różne sytuacje i nie budziłaby wątpliwości możliwość zmiany stawki opłaty rocznej, gdyby na terenie oddanym w użytkowanie wieczyste na cele mieszkaniowe istniała hala garażowa zaspokajająca potrzeby mieszkańców sąsiedniej nieruchomości lub gdyby powstała odrębna naziemna hala garażowa, wyodrębniona jako lokal użytkowy. Z tego względu brak jest podstaw, zdaniem Sądu Okręgowego, do różnicowania sytuacji użytkownika wieczystego tylko z tego powodu, że lokal użytkowy znajduje się pod budynkiem mieszkalnym a nie w jego sąsiedztwie ani z tego powodu że korzystają z niego tylko mieszkańcy budynku a nie osoby mieszkające gdzie indziej, przy istnieniu potencjalnej możliwości korzystania z hali przez każdego, kto nabędzie udział w użytkowaniu wieczystym nieruchomości lub któremu współwłaściciel udostępni miejsce parkingowe np. do celów komercyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 73 ust. 2 u.g.n. stanowi, że jeżeli po oddaniu nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste nastąpi trwała zmiana sposobu korzystania z nieruchomości, powodująca zmianę celu, na który nieruchomość została oddana, stawkę procentową opłaty rocznej zmienia się stosownie do tego celu stosując tryb określony w art. 78-81. Natomiast zgodnie z art. 73 ust. 2a, przepisy art. 73 ust. 2 (i ust. 1) stosuje odpowiednio do udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej w przypadku: 1) ustanowienia odrębnej własności lokalu, którego przeznaczenie jest inne niż cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste lub 2) zmiany sposobu korzystania z lokalu.

Przepis art. 73 ust. 2a dodany został do art. 73 na podstawie wskazanej przez Sąd Okręgowy ustawy nowelizacyjnej z dnia 24 sierpnia 2007 r. a zmiana ta podyktowana była stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 lutego 2004 r. III CZP 103/03 (OSNC 2005, nr 5, poz. 76), zgodnie z którym, w obowiązującym dotychczas stanie prawnym ustanowienie odrębnej własności lokalu użytkowego w budynku wzniesionym na nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste pod budownictwo mieszkaniowe nie uzasadnia zmiany stawki opłaty rocznej.

W uchwale tej Sąd Najwyższy podkreślił, że przedmiotem oddania w użytkowanie wieczyste jest nieruchomość gruntowa, którą stanowi grunt wraz z częściami składowymi z wyłączeniem budynków i lokali stanowiących odrębny przedmiot własności. Tak określona nieruchomość gruntowa stanowi też przedmiot opłaty rocznej, a współużytkowanie wieczyste powstałe w następstwie wyodrębnienia lokali ma nadal za przedmiot nieruchomość a nie wyodrębnione lokale. Zgodnie z art. 73 ust. 2 u.g.n., zmiana stawki opłaty rocznej następuje w razie trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości, powodującej zmianę celu, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste. Przesłanki te odnoszą się do nieruchomości gruntowej oddanej w użytkowanie wieczyste, a nie do powstałych na niej odrębnych lokali, które nie są przedmiotem użytkowania wieczystego lecz współwłasności, nie dotyczy ich więc zmiana stawki opłaty rocznej za grunt. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy stwierdził, że nigdy samo wyodrębnienie lokalu (czy to mieszkalnego czy użytkowego) nie prowadzi do trwałej zmiany sposobu korzystania z gruntu ani nie powoduje zmiany celu, na jaki nieruchomość

została oddana w użytkowanie wieczyste, a zatem art. 73 ust. 2 w ogóle nie może mieć zastosowania do sytuacji wyodrębnienia własności lokalu. Sąd Najwyższy stwierdził też, że w u.g.n. nie ma przepisów stanowiących odpowiednik art. 12 ust. 2 i 3 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 ze zm. - dalej: „u.w.l.”), które umożliwiałyby zmianę stawki procentowej opłaty rocznej lub zróżnicowanie jej wysokości w stosunku do udziału we współużytkowaniu wieczystym w razie ustanowienia odrębnej własności lokalu bądź zmiany sposobu korzystania z niego, co może prowadzić do sytuacji niesprawiedliwych i z tego względu celowa jest odpowiednia interwencja ustawodawcy.

Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy nowelizacyjnej z dnia 24 sierpnia 2007 r. (druk sejmowy nr 1468 kadencja z dnia 21 lutego 2007 r. str. 16) wprowadzenie ust. 2a do art. 73 u.g.n. miało umożliwić zmianę procentowej stawki opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego w odniesieniu do nieruchomości oddanych na różne cele w razie ustanowienia odrębnej własności lokalu, którego przeznaczenie jest inne niż cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste albo w przypadku zmiany sposobu korzystania z tego lokalu, co miało zapobiec powstawaniu sytuacji niesprawiedliwych, o których wspomniał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały. Nie ulega zatem wątpliwości, że przepis art. 73 ust. 2a pkt 1 u.g.n. dotyczy między innymi wprost sytuacji opisanej w zagadnieniu prawnym będącym przedmiotem rozpoznania, a więc sytuacji, gdy na nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste na cele mieszkaniowe wzniesiono budynek, w którym wyodrębniono lokale mieszkalne oraz lokal użytkowy stanowiący garaż.

W pierwszej kolejności wymaga rozważenia czy przeznaczenie ustanowionego jako odrębny, lokalu garażowego jest inne niż cel mieszkaniowy, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste. Stwierdzenie, jak przyjął Sąd pierwszej instancji w rozpoznawanej sprawie, że lokal ten w istocie realizuje szeroko rozumiane cele mieszkaniowe, prowadziłoby do wniosku, że przeznaczenie wyodrębnionego lokalu garażowego jest takie samo jak cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste, a więc nie

zachodzą przesłanki z art. 73 ust. 2a u.g.n. do zmiany stawki procentowej opłaty rocznej.

Stanowiska tego jednak nie można podzielić.

W świetle art. 2 ust. 1 u.w.l. garaż może stanowić pomieszczenie przynależne do lokalu mieszkalnego albo odrębną własność lokalową. W pierwszym wypadku dzieli on los lokalu mieszkalnego, którego jest przynależnością ze wszystkimi tego konsekwencjami zarówno w zakresie obrotu jak i w zakresie wysokości stawek świadczeń i opłat publicznych, jeżeli zależą one od charakteru lokalu. Natomiast w sytuacji, gdy garaż został wyodrębniony jako lokal użytkowy i stanowi odrębną nieruchomości, nie dzieli losu lokalu mieszkalnego ani losu budynku, w którym został wyodrębniony. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 27 lutego 2012 r. II FPS 4/11 (ONSAiWSA z 2012 r., nr 3 poz. 36), garaż stanowiący przedmiot odrębnej własności, usytuowany w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, podlega opodatkowaniu od nieruchomości według stawki podatku przewidzianej w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. e ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2006 r., Nr 121, poz. 844 ze zm.), a więc według stawki podatku od nieruchomości właściwej dla lokali użytkowych. Garaż jest bowiem pomieszczeniem przystosowanym do przechowywania samochodów i nie spełnia funkcji mieszkalnych. Nie może być uznany za lokal mieszkalny w rozumieniu art. 2 ust. 1 u.w.l., gdyż nie jest przeznaczony na pobyt stały ludzi i nie służy zaspokajaniu ich potrzeb mieszkaniowych.

Z uwagi na to, że garaż stanowiący odrębną nieruchomości lokalową nie dzieli losu budynku, w którym został wyodrębniony, bez znaczenia dla określenia jego charakteru jest określenie charakteru tego budynku. Nawet, jeżeli zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (jedn. tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027 ze zm.), stanowiącym podstawę między innymi oznaczenia nieruchomości i wymiaru opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste oraz § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków (Dz. U. Nr 38, poz. 454) budynek, w którym wyodrębniono lokal garażowy jest

budynkiem mieszkalnym, to nie daje to podstaw do uznania, że odrębny lokal garażowy usytuowany w tym budynku ma również taki charakter. Także wówczas, gdy odrębny lokal garażowy spełnia funkcje pomocnicze dla odrębnych lokali mieszkalnych usytuowanych w tym samym budynku, gdyż służy do przechowywania samochodów właścicieli tych lokali, to niewątpliwie nie spełnia on funkcji ani celu mieszkaniowego w rozumieniu wskazanych wyżej przepisów. Jest odrębnym lokalem spełniającym funkcje użytkowe - przechowywania samochodów, a fakt, że jest usytuowany w budynku, w którym wyodrębniono też lokale mieszkalne i służy do przechowywania samochodów ich właścicieli, będących też współwłaścicielami lokalu garażowego, jest bez znaczenia, gdyż sytuacja ta w każdej chwili może ulec zmianie w razie zbycia przez te osoby udziału we współwłasności lokalu garażowego na rzecz osób trzecich, nie będących właścicielami odrębnych lokali mieszkalnych w tym budynku.

Z tych względów nie można uznać, że odrębny lokal garażowy spełnia funkcję pomocniczą dla lokali mieszkalnych położonych w tym samym budynku i realizuje szeroko rozumiane cele mieszkaniowe. Jest to odrębny lokal użytkowy, którego przeznaczenie jest niewątpliwie inne, niż cel mieszkaniowy, na jaki oddana została w użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowa, na której lokal jest usytuowany w budynku mieszkalnym, odpowiada więc przesłankom przewidzianym w art. 73 ust. 2a pkt 1, uzasadniającym zmianę stawki procentowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste.

W dalszej kolejności rozważenia więc wymaga, co oznacza użyty w omawianym przepisie zwrot o „odpowiednim stosowaniu” do sytuacji w nim przewidzianych przepisów art. 73 ust. 1 i 2 u.g.n. W szczególności, czy chodzi, jak sugeruje Sąd Okręgowy, o stosowanie przepisów tych w całości, czy tylko w zakresie zasad i trybu zmiany stawki. W pierwszym wypadku zmiana stawki procentowej opłaty rocznej w sytuacji opisanej w art. 73 ust. 2a dopuszczalna byłaby w razie łącznego spełnienia zarówno przesłanek opisanych w tym przepisie jak i przesłanki zawartej w art. 73 ust. 2 w postaci trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości powodującej zmianę celu, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste. Prowadziłoby to do stwierdzenia, że zmiana stawki procentowej opłaty rocznej w stosunku do udziału w prawie

użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej może nastąpić wtedy, gdy ustanowienie odrębnej własności lokalu o przeznaczeniu innym niż cel, na który nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste lub zmiana sposobu korzystania z lokalu – spowodowały także trwałą zmianę sposobu korzystania z nieruchomości, powodującą zmianę celu, na który nieruchomość została oddana.

Wykładnia taka nie jest jednak uprawniona z przyczyn wskazanych przez Sąd Najwyższy w powołanej już uchwale z dnia 11 lutego 2004 r. III CZP 103/03. Przewidziane w art. 73 ust. 2 u.g.n przesłanki zmiany stawki opłaty rocznej w postaci trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości powodującej zmianę celu, na jaki nieruchomość została oddana, odnoszą się bowiem tylko do nieruchomości gruntowej, a nie do powstałych na niej odrębnych lokali i nigdy wyodrębnienie lokalu (mieszkalnego ani użytkowego) nie może prowadzić do zmiany sposobu korzystania z gruntu ani nie powoduje zmiany celu, na jaki nieruchomość została oddana. Przepis art. 73 ust. 2 u.g.n. nie może więc mieć zastosowania do sytuacji wyodrębnienia własności lokali.

Należy zatem podzielić jednolicie wyrażany w literaturze pogląd, że przepis art. 73 ust. 2a jest przepisem szczególnym, stanowiącym wyjątek od regulacji zawartej w art. 73 ust. 2 i przewiduje odrębne, własne przesłanki uzasadniające zmianę stawki opłaty rocznej w razie wyodrębnienia lokalu lub zmiany sposobu korzystania z niego. W przepisie art. 73 ust. 2a ustawodawca uznał za wystarczające do zmiany stawki opłaty rocznej z tytułu udziału w użytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej samo tylko ustanowienie odrębnej własności lokalu, którego przeznaczenie jest inne niż cel, na jaki nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste lub samą tylko zmianę sposobu korzystania z lokalu - bez względu na to, czy spowodowało to trwałą zmianę sposobu korzystania z nieruchomości, powodującą zmianę celu, na który nieruchomość została oddana. Pozwala to na zmianę stawki procentowej opłaty rocznej w sytuacji ustanowienia odrębnej własności lokalu użytkowego w budynku wzniesionym na nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste pod budownictwo mieszkaniowe, niezależnie od tego, czy nastąpiła faktyczna zmiana sposobu korzystania lub przeznaczenia tego lokalu ani czy spowodowało to trwałą zmianę sposobu korzystania z nieruchomości powodującą zmianę celu, na który została oddana

w użytkowanie wieczyste. Skoro bowiem lokal stanowiący odrębną własność jest odrębną nieruchomością i może stanowić przedmiot odrębnego obrotu, podobnie jak udział w nim, nie ma przeszkód aby od udziału w użytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej, związanego z udziałem we współwłasności lokalu użytkowego określać inną stawkę procentową opłaty rocznej niż od udziału w użytkowaniu wieczystym nieruchomości gruntowej związanego z udziałem we współwłasności lokalu mieszkalnego. Dopuszczalność zbycia udziału we współwłasności lokalu użytkowego wraz z udziałem we współużytkowaniu wieczystym gruntu osobom trzecim, nie związanym z nieruchomością mieszkaniową przerywa bowiem jakikolwiek związek funkcjonalny między nieruchomością stanowiącą lokal użytkowy i nieruchomością stanowiącą lokal mieszkalny i nie pozwala na utożsamianie ich przeznaczenia i celu.

Biorąc wszystko to pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. udzielił odpowiedzi jak w uchwale.